

TŐZSÉR ÁRPÁD

Variációk a 90. zsoltárhoz

FÜVEK, HÁRSAK, VIRÁGOK

A 90. zsoltárban az egyik fűszál hitetlenkedve nézi a másikat: magát látja vajon, tükörben? Reggel a betűk is kiszövellnek, estére elszáradnak. Távolabbról nézve Lobwasser nyitott *Der Psaltere* zöld vasreszeléssel telezsórt gyalupad, de hol a mágnes, amely ezeket a vasfű-szálakat talpra állítja? Molnár Albert felváltva nézi (altdorfi szobácskája ablakából) a kint hajlongó hársakat s a lefordítandó német szöveget. Szíve a füvek s hársak autarkijára felé viszi. A német dikcióban, a ragok, a magán- és mássalhangzók ágai, levelei között, a füvek susogásában nem érzi azt a szelet, mely kint a hársakat s füvet mozgatja. Mozgatja? Éveinket egyetlen sóhajként éljük át, de ki sóhajt a szánkkal? Nem úgy jön a fákból a szél, ahogy szánkából a sóhaj? Körülnéz, megretten saját gondolatától: pont hat éve, hogy a fiatal Giordano Brunót, mondhatni, virágkorában, Rómában (a történelem finctoraként a Virágok terén), megégették. – Kint a hársak sátorfákként tartják az ég ponyváját.

KÉRÉS A MEGNEVEZHEZHEZ

Szétnéz, nem remél. Fényt?!
Alagutat sem lát!
Tebenned?, magában? –
mondd, Uram, kiben hát?

Hajlékunknak Téged?
Rég megvontad magad
kreatúrától, s az
hajléktalan maradt.

Épített, magának
új kort, antropocént,
s más sem lát már, csak a
maga gyújtotta fényt.

Köröz bódultan e
fényben, akkor is, ha
azt hiszi magáról,
ő új realista.

A haladáslángtól
s gőgtől nem szabadul,
s végül, holtan, majd a
CERN kanócéra hull.

Megnevezhetetlen!,
adj nekünk új hitet! –
Te megmaradsz minden
időben, de kinek?!